

2019 LEGNAGYOBBI CSALÓDÁSAI ÉS LEGSZEBB MEGLÉPETÉSEI

ÍRTA: VENOM, HIROTAKA, CATRIN

Venom véleménye

Ez az év is elröppent és bizony sokáig emlékezetes fog maradni, hiszen egy olyan tragédia árnyalja be, amit sosem fogunk elfelejteni, és bizony az egész világ elborzadt tőle (nem, nem az új Star Wars filmről beszélek, az csak a második helyezett ilyen téren).

Az animék terén szerencsére azért maradt a 2018-ashoz mérten erős felhozatal, bár 2019-ben sokkal több volt az „egészen jó”, mint a „kiváló”. Kezdjük a visszaemlékezést a negatívumokkal, hogy a végére eljussunk a év szebb pillanataihoz.

Az év legnagyobb csalódásai számomra

Július 18-án reggel unatkozva olvasgatom a híreket, mikor megakad a szemem egy nyúl-farknyi kis szövegen: „lángokban az egyik japán anime stúdió”. Kicsit felhúztam a szemöldököm, hogy nofene, valaki bekapcsolva hagyta éjszaka a kávéfőzőt... de aztán 2 perc múlva úgy éreztem magam, mint amikor 2001 szeptemberében a TV-ben mutogatták az ikertornyok összeomlását. Az egyik legnagyobb rémálmom vált valóra egy pillanat alatt, amikor megláttam a **Kyoto Animation** 1-es stúdióját füstölni. Azon a délelőttön bárkivel is beszéltem, mindenki tudta, hogy valami hatalmas tragédia történt és sajnos nem is tévedtünk. A 41 éves mentálisan sérült és a hatósággal többször összeütközésbe került Aoba Shinji úgy

döntött, hogy felgyújtja a KyoAni stúdióját, mert szerinte ellopták az ő ötletét. Az eredmény: a II. világháború óta elkövetett legnagyobb mészárlás Japánban. 24 óra alatt az egész világ elborzadva nézte a híreket, ahogyan hamuvá ég 15 év munkássága. Az elkövető túlélte, bár a teste 90%-ban megégett, jelenleg is kórházban lábadozik, bár nyilatkozta, hogy tisztában van azzal, hogy halálbüntetés vár rá. Több mint 35-en vesztették életüket ebben az örületben, köztük a híres anime rendező, Takemoto Yasuhiro és Ikeda Shoko grafikus és animátor. Máig érthetetlen, felfoghatatlan ez az egész eset.

Persze az emberi hülyeség határtalan, lehetne mondani, hiszen azóta nem egy retardált kezdte fenyegetni a nagyobb stúdiókat, hogy „égni fogtok, mint a KyoAni”... Szerencsére azóta mindegyik kiélvezhette a japán rendőrök gumibotos vendégszeretétét.

Kisebb méretű és jelentőségű, de azért bosszantó a **Tear stúdió** esete is, akik alig pár éve

alakultak, de máris csődbe jutottak..., ugyanis a stúdió vezetője lelépett a stáb pénzével és nyom nélkül eltűnt, miközben épp mozikban futott a Fragtime animéjük. Twitteren jelentették be a animátorok, hogy mennyire átvették őket ezzel, kissé megidézve a Wake Up, Girls sorozatot (aminek a stúdiója mögött szintén egy csaló állt és... eh, messzire vezetnek ezek a dolgok).

Na de maradjunk az animéknél és kezdjük is mindjárt az egyik legnagyobb csalódással, a **Dororóval**, ami számomra az év legjobb sorozatának indult... egészen az első 10-12 részig, ami után olyan minősíthetetlen mélyrepülést vett, hogy én szégyenkeztem a készítők helyett is. Az addigi hihetetlen látványvilág átment bóvliba, a sztorit összezsápták és kliséhalmokkal dúsították. Akárcsak a **One Punch Man 2.** szezonját, amit őszintén szólva nem is értettem, hogy miért készült el, hiszen annyira nem szólt semmiről és az első szezon humorát nyomokban sem tartalmaz-

ta, hogy sokan már az első pár epizód után dobták (én végignéztem... de minek...). Aztán ott volt a szegény ember Dragon Maid-je a **Sewayaki Kitsune no Senko-san**, ahol egy aranyos loli rókalány költözik be egy 30-as pasas lakásába, hogy minden kívánságát teljesítse. Nem is tudom, mikor éreztem magam ilyen kínosan, mikor azt néztem, hogy egy beesett arcú fazon egy 10 éves rókalány farkát simogatja nagy élvezettel. Értem én, hogy ez nem hentai és én sem vagyok egy erénycsősz (sőt...), de ennyire nyílt pedofiliát régen láttam kommersz sorozatban. **Boogiepop wa Warawanai**, amit úgy hirdettek, mint valami kultikus zseniális horror-thriller sorozatot, emlékszik még rá valaki? Nem? Nocsak, nem is csodálom. 2018-ban már elpanaszoltam, hogy a Kemono Friends anime milyen igazságtalanul dicstelen véget ért a pénzhőség miatt, így nem is csoda, hogy az idei **Kemono Friends 2** „soft-reboot”-ot lényegében szerintem már csak elvből sem nézte meg senki, hogy ezzel is tüntessen ellene.

Nem is vesztett vele senki semmit, mert míg az első szezon az a maga nemében remekmű volt, a másodikra ez bizony közel sem mondható el.

Megvan az az anime, ahol egy srácnak kell több nagyon szexi lányt korrepetálnia ilyen-olyan indokból és természetesen mindegyik hölgy halálosan beleszeret, amiből - ismét csak természetesen - a hülyegyerek semmit sem vesz észre? Hát persze, hogy a **5-toubun no Hanayome**-ről van szó... vagyis izé, a **Bokutachi wa Benkyou ga Dekinai**-ről... eh... ki tudja ezt már követni? Annyira egyformák... hárem-hárem.

De ha már hárem, a zsáner, amit zsigerből gyűlölök az esetek 95%-ban és nagyon feltudom húzni magam, mikor egy sorozat azt ígéri nekem, hogy paródia lesz, hogy kifigurázza és kineveti a hárem animéket, majd pár epizód alatt fejest ugrik a klisékbe és maga is azzá válik, amit gúnyolni akart... igen, kedves **Ore wo Suki nano wa Omae dake ka yo**, rólad beszélek! Szégyen!

De ami számomra a legnagyobb agyrém volt 2019-ben, az az isekai dömping. Minden szezonra jutott legalább 3, de volt ahol 5-6 sorozat is, ami lényegében teljesen ugyanarra a formulára épült, szinte csak a főhőst cserélték ki. Random japán tini átkerül egy fantasy világba, nagy ereje lesz, begyűjt egy csomó szexi bigét és vicceskednek... valaki ezt még képes komolyan venni a KonoSuba után? Én nem. Persze nem leszek olyan igazságtalan, hogy az összes isekait lehúzzom, mert azért volt pár egész ötletes „bűnös élvezet”,

de remélem 2020-ban már kevesebb lesz ebből a „stílusból”.

2019 szerencsére azért inkább pozitívumokban bővelkedett, így hagyjuk is hátra ezeket a feledésnek és nézzük a legkellemesebb élményeket.

Az év legnagyobb meglepetései számomra

Az első és talán legfontosabb, hogy minden széthúzás és gyűlölködés ellenére az internet népe a bajban mégis képes összefogni. A Kyoto Animation tragédiája napján már elindult a gyűjtés a megsegítésükre, ami elképesztő méreteket öltött. A KyoAni webshopját szinte napok alatt kipucolták (be is kellett zárni), a végső támogatói összeg pedig 30 millió dollár lett (amiből mi is kivettük a részünk, igaz, egy csepp a tengerben, de örömmel adakoztunk), ami olyan 9 milliárd(!) fo-

rint... és adómentesen, ugyanis a japán kormány kijelentette, hogy nem fogják megsarcolni. És nem csak a pénz volt a megható, hanem az a rengeteg elismerés a világ minden sarkából, ahogy más filmstúdiók sorban álltak fel, hogy részvétet és elismerést nyilvánítsanak. Talán még van remény az emberiségnek, legalábbis ilyenkor ezt érzem.

A videojátékok frontján is volt pár kellemes fejlemény, mint pl. **Hideo Kojima** visszatérése a **Death Strandinggel**, ami bár nem aratott osztatlan sikert (elvégre nem a Fortnite n+1 másolata), de megmutatta, hogy a Konami nélkül is képes volt összehozni valami maradandót. Év elején, majdnem 15 év várakozás után, megjelent a **Kingdom Hearts III** is, nem siették el. A Capcom pedig aratott a **Resident Evil 2** remasterrel és a **Devil May Cry 5**-tel, nagyon megérdemelten.

De térjünk inkább át a számomra legjobbnak ítélt animékre, mert rengeteg volt most be-

lölük. Kezdsenek ha már picit morogtam az isekai-okra, akkor azért megjegyezném, hogy volt pár, ami kimondottan szórakoztatóra sikeredett számomra, de igazán csak egyet emelnék ki, az **Isekai Quartet**-et, ami zseniális koncepcióval rántotta egybe négy eltérő anime karaktereit. Isekai az isekaiiban. Idén jön is mindjárt a folytatás és örömmel várom.

Romantikus animékben sem volt hiányunk, és kivételesen több is akadt, amit alig vártam hétről hétre. A legjobb talán egyértelműen a **Kaguya-sama wa Kokurasetai: Tensai-tachi no Renai Zunousen** volt, ahol a „romantika” ugyan inkább volt körítése az agyament, de kreatív humornak és zseniálisan ötletes volt a hozzá csatolt látványvilág is. Aztán volt nekünk egy **Senryuu Shoujo**-nk is, amitől szerintem mindenki olvadozott, annyira kedves és szerethető volt benne mindenki.

Az **Araburu Kisetsu no Otome-domo yo.** pedig kellemesen rámcáfolt Okada Mari kapcsán, akit pontosan egy évvel ezelőtt tapostam meg picit a tavalyi értékelőmben, erre lerakott egy olyan sorozatot, ami előtt kénytelen voltam fejet hajtani. Remélem marad ezen a szinten. A **Karakai Jouzu no Takagi-san 2** nem sok újdonságot hozott, pontosan ott folytatta, ahol az előző szezon lezárult és őszintén szólva Takagi és Nishikata „románca” szerintem egy lépéssel sem jutott előrébb, de azért minden percét élveztem.

Aranyos, slice-of-life sorozatokból is akadt idén bőségesen, kezdve mindjárt a kissé pedo... ízé, kislányos **Watashi ni Tenshi ga Maiorita!**-val, ami bár nem volt annyira elborultan vicces, mint azt egy Doga-Kobo animétől várhatnánk, de nagyon cukira sikerült. A cukiságfaktort szintén maximumra tolták a **Hitoribocchi no Marumaru**

Seikatsu-ban és a **Machikado Mazoku**-ban, melyeknek még sikerült egy értelmes történetet is összehozni.

Az abszurdabb vonalon ott volt a **Joshikousei no Mudazukai**, ami bár kezdetben nagyon nem indult fényesen, de pár epizód után összekapta magát és nagy közönségkedvencé vált.

Science Fiction és Fantasy kategóriában is születtek nagyon szép próbálkozások. A „csajosabb” vonalon a **Manaria Friends** lett nagyon kellemes meglepetés (kár, hogy elég rövidre sikerült) és a Namori féle Yuru Yuri stílusában készült **Endro~!** is messze jobb lett, mint azt bárki várta volna. És végül lassan eljutunk az év legnagyobb címeihez, mint a **Carole & Tuesday**, ami számomra döbbenetes volt, messze kiemelkedett a tucat sorozatok tengeréből. A **Beastars**, ami nemcsak látványban volt elképesztő, ugyanis az Orange

stúdió, akárcsak korábban a Houseki no Kuni esetén, most is nagyon ízlésesen ötvözte a hagyományos 2D-s ábrázolást a 3D-s karakterekkel. Persze a sztori sem volt kutya (heh...).

A **Kanata no Astra** pedig parádésan bizonyította be, hogy lehet még izgalmas és drámai sci-fi sorozatot készíteni, ami kellően humoros is és teljes kerek egészet alkot történetileg.

És talán itt is zárnám le a 2019-et, mert bár még sorolhatnám a kifejezetten szórakoztató vagy éppen bosszantó címeket, de a lényegét talán összefoglaltam. Számomra ez az év nagyon kellemes volt anime téren és ha nem árnyalta volna be a KyoAni tragédiája, akkor talán azt is mondhatnám, hogy kellemes lezárása lett volna az évtizednek, de így sajnos kicsit szomorkásan keser-édesre

sikerült. Remélem 2020-ban kevesebb isekait, de annál több eredetiséget és kreativitást láthatunk majd. És várom a Kyoto Animation főnixként való feltámadását is, mert egy gonosz ember nem pusztíthatja el azt, amit ennyi ember szerelemből épített fel.

Az elmúlt évek hagyományai szerint ismét írtunk évértékelő cikket (a szezonos épp ezért most elmarad), vagyis Venomhoz hasonlóan az általunk nézett animékből kiválasztjuk azokat, amik 2019-ben a legjobban tetszettek. Eddig ezeket mindig kategóriákba szedtük, most viszont úgy döntöttünk, hogy ezt elhagyjuk, és inkább megnevezünk párat, ami nagyon tetszett, meg ami nagyon nem. A tartalmukról most nem íránk, akit bővebben érdekel, csapja fel a szezonos cikkeinket.

Hirota véleménye

Legjobb

Nem mondom, hogy nehéz dolgom volt a számomra legjobbak megválasztásával, de pontosabb az a kifejezés, hogy könnyű volt kiszűrni az alábbiakat.

Elsőként a **Carole&Tuesday**-t emelném ki, ami számomra ugyan nem váltotta meg a világot, de ötletei, aktualitása, témája és az egész körítés nagyon jóra sikerült. Remekül reflektált a mai világunkra, az elfogadásra, rassztól és nemi identitástól függetlenül, a showbiznisz problémáira és gépiesedésre, a futószalagon gyártott műprodukciókra, a politikai intrikákra... mintha nem is a jövőbeli Marson járnánk. Mindehhez pedig szép grafika is társult.

Sajnáltam viszont, hogy sok zenéje nem találta el az ízlésemet, az anime közepén pedig volt

pár felesleges, lapos rész, ami helyett a főbb karaktereket kellett volna mélyíteni. Lehetett volna ebből még ennél is összetettebb és elgondolkodtatóbb alkotás is, így egy ici-picit kár érte, több lehetőséget is elvesztegetett, de objektíve még így is egy remek alkotás.

A másik idei nagy kedvencem a **Kanata no Astra**, ami az elejétől az utolsó percig egy kerek egész „lost in space” történet. Annak ellenére, hogy a cselekmény olyan egyszerű, mint egy darab papír és annyira lineáris, mint egy kifeszített cérna, végig leköt, izgalmas, ráadásul a karakterekkel együtt tudunk meg minden információt. Olyan szokásos témák/érzelmek keveredése az

anime, mint a dráma, szerelem, életveszélyes szituk és slice of life elemek. Rengeteg cliffhangert kapunk, és a vége felé szinte lélegzet-visszafojtva izgulunk az eddig megszeretett szereplőkért. Mindenkiről minden kiderül, mindennek a hátere napvilágot lát. 12 részben ez így teljesen rendben van. A poén az egészben, hogy ez egy sablonos anime, semmit nem talál fel, van benne bőven deus ex machina meg „ó, hát persze” elem, de ezek az elemek nagyon jól vannak felhasználva és összekötve.

A grafika is a helyén van, stabil közép kategóriát hoz, a zene is passzol az animéhez, de nem emelkedik ki.

A harmadik anime, ami szintén nagyon bejött, az **El-Melloi**. Igazából kicsit kakukktojás abból a szempontból, hogy főként azoknak volt érdemes nézni, akik ismerik a Fate franchise-t. Szóval egy kicsit rétegcucc. Illetve nincs is befejezve, még egy évad jöhetne. Azért került mégis ide, mert a Fate univerzumon belül kaptunk egy detektívstorit grálháború helyett. A grafika valami elképesztően részletes és gyönyörű, taps a Troycának érte. Továbbá megkedveltem Gray karakterét, és persze maga Melloi is mókás. Az ending pedig kilóra megvett.

Sokkal többet erről nem írnék, mivel már egy hosszú ismertetőben kifejtettem a véleményemet. (*AniMagazin 52.*)

Legrosszabb

A legjobbakról térjünk rá a legrosszabbakra, vagyis amiken legjobban szenvedtem az évben. Itt két címet emelnék ki.

Az első a **Boogiepop no Warawanai**, ami egy újrafeldolgozás, a 2000-es animével ellentétben a regény hű adaptációja. Ráadásul a Madhouse készítette az animációt, a korábbi verzió pedig finoman szólva sem nyert el a tetszésemet (magyarán többször kérdeztem magamtól, hogy ugyan mi a krumpliért nézem ezt), így kíváncsian vártam. Gondoltam, hogy ha most sikerül csak egy kicsit is értelmesebb animét elém rakni, akkor nem volt minden hiába. Az eredmény viszont: epic fail, vagyis visszaeső bűnözés önmagam felé. Jobban szenvedtem, mint a Sekiro játékban 20 halál után, és ez nagy szó. Nemcsak hogy unalmas, vontatott, érdektelen, hanem random karakterek is kavarogtak összevissza a csapongó történetvezetés kátyús országútján. A grafika és az animáció az valami botrány volt. Elnagyolt rajzolás, részletszegény környezet, minimalista animáció. Egy két nappal ezelőtt alakult stúdiótól azt mondom

„Nemcsak hogy unalmas, vontatott, érdektelen, hanem random karakterek is kavarogtak összevissza a csapongó történetvezetés kátyús országútján.”

elnézem, de egy Madhouse-nál ennél nagyobbát nem is csalódhattam volna.

Sokak kedvence volt 2015-ben a **One Punch Man**, és bár én nem csúsztam el a fényesre csiszolt fejű Saitama fején, meg kell valljam, szórakoztató shounen fight paródia lett belőle. De ahogy a kifigurázott műfaj, úgy maga az anime is hamar kifogyott az eredetiségből. A második évadot már nem is a Madhouse, hanem a J.C.Staff kormányozta, és bár a minősége elment, a tartalma bőven levitte az alvilágba. Az OPM2 tehát azzá lett, amit parodizálni akart: egy unalmas, vég nélküli, harc-harc hátára tuszkoló tesztoszteron kása lett. Adtak egy rakás érdektelen karaktert, akikre a kutyá se kíváncsi, egy nevetségesen jelentéktelen

viadalt, mindezek mellett pedig Saitama karakterét alig láttuk. Komolyan azért kreáltak volna ilyen karaktert, hogy utána ne kezdjenek vele semmit, csak miután mindenki félholtra lett verve, jöjjön és egy pofonnal elintézza a rossz bácsit? (Költői kérdés.) Nem lett vicces, nem lett szórakoztató és nem lett izgalmas sem.

A kettő között

A cikk harmadik fejezeteként pedig olyan címeket sorolok fel, amik nyilván nem olyan jók, mint a legjobbak, de valamiért mégiscsak tetszettek. Kezdeném a **Houkago Saikoro Club** című könnyed szösszenettel. Itt a „cuki lányok cuki dol-

gokat csinálnak” témán belül a társasjátékok kerültek előtérbe. Ez azért érdekes, mert egyrészt Japánban nincs akkora kultúrája ezeknek a játékoknak, nálunk viszont annál inkább, másrészt létező, itthon vagy Európában is beszerezhető játékokkal játszottak. Nagyon aranyos, és a slice of life elemekkel szinte végig élvezhető volt. Egy hibája van - ha eltekintünk attól, hogy még fut a manga -, hogy az utolsó pár részbe belepasszíroztak egy felesleges karakterdrámát, amire ugyan készültem, de jobban tetszett volna, ha kimarad.

Szintén remek gyöngyszem a **Kabukichou Sherlock**, bár még csak a sorozat fele ment le 2019-ben.

Az anime egyrészt jó adaggal kikanalaz Arthur C. Doyle regényeiből, főleg karaktereket, hozzácsap egy kis Hasfelmetsző Jacket és az egészet beleönti a mai LMBTQ+ világba. Bátor, merész, nem fél vele viccelni, ugyanakkor kellő tisztelettel áll a témához. Továbbá kicsit kiparodizálja a detektívstorikat is, rendkívül sokszínű, meglepő és olykor WTF. Ez így egyben pedig tökéletesen beleillik Kabukichou kerület kissé Durarara hatású utcáiba. A grafika szép, élénk színeket kapunk, az animáció is oké, a jazzes hangzású zenével pedig telibe találtak. Mindenképp egy sokszínű alkotás, ami megéri az időt.

A **Dumbbell Nan Kilo Moteru?** egy roppant szórakoztató anime lett, és arra buzdított mindenkit, hogy mozogjunk, tornázzunk, formáljuk

alakunkat. Ezt persze roppant szemrevaló lányokkal tette, szóval jó volt nézni, ahogy edzenek, közben pedig mi is elleshettünk pár testépítő mozdulatot, amiket egyébként az anime rendszeren el is magyarázott. Ehhez - ahogy a lányok - kaptunk egy személyi edzőt, Machio-sant, aki sima testalkatát izomhegygé képes varázsolni egy másodperc alatt. Schwarzenegger és Putin szerepeltetése pedig külön poén volt az amúgy is vicces, néha WTF jelenetek mellé.

Történelmi animék terén nem a tavalyi év volt a legjobb, de azért született alkotás ebben a szegmensben is, pl. a **Dororo**. Osamu Tezuka mangájának újrafeldolgozása igazán izgalmasnak tűnt, de a jó kezdet végül lapos, közepszerű foly-

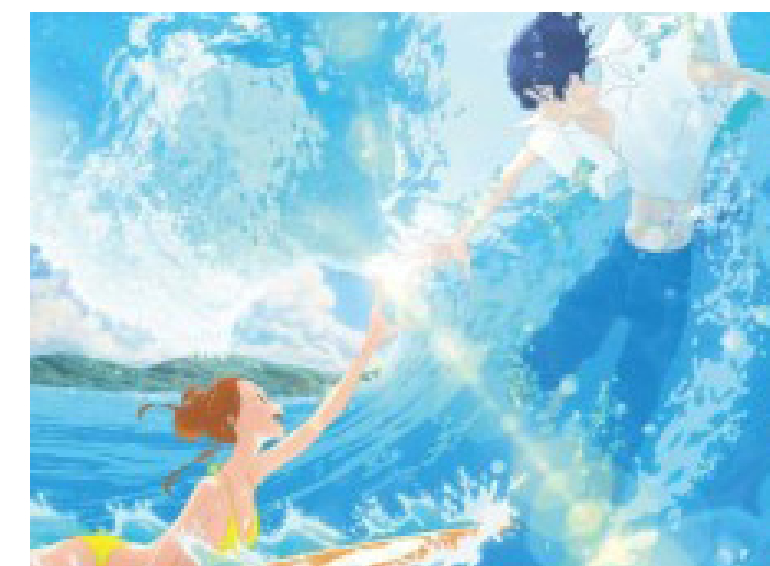
tatásba torkollott. Sajnos hangulatban nem üti meg a 60-as években készült verziót, több történelmi elem is kimondottan laposra sikerült és olykor még felesleges is lett. A technikai megvalósítás is hagyott némi kívánnivalót maga után, olykor bizony rossz volt nézni. Pár szálát pedig máshogy meséltek el, nem mindig előnyére válva a sorozatnak. Ettől függetlenül egy izgalmas történelmi anime, szerethető karakterekkel és lezárt történettel, persze bőven van ennél jobb is. Emellett remekül bemutatja a Sengoku kori vidéki életet, bár kicsit fantasy körettel.

Végezetül, de nem utolsósorban pedig egy short animét szeretnék megemlíteni, ez a **Senryu Shoujo**, ami egy végtelen egyszerű, de annál szerethetőbb kis SoL love sztori. A karakterek na-

gyon kedvelhető, Nanako pedig elképesztően cuki csaj. Különlegessé teszi még a címet a senryu irodalmi műfaj szerepeltetése. 12 percesek a részek, és ártatlanul aranyos az egész Szívesen néznék második évadot.

Filmeket nem említettem, nálam az egy kicsit külön kategória, nem sok idei filmet néztem, így abból könnyű választani. A legjobb egyértelműen a **Fate/Stay Night Heaven's Feel 2.** filmje lett, izgi volt, menő, gyönyörű és nagyon várom a harmadikat. A legrosszabb pedig a **Ride Your Waves**, erről bővebben az [11. oldalon](#) olvashatsz.

Ennyi volt számomra a tavalyi év, nem mondom, hogy rossz év volt, akadtak olyan alkotások, amikre szívesen emlékszem majd vissza és emlegetni lehet. De azért volt már jobb év is. Idénre meg reméljük a legjobbakat.

Catrin véleménye

Legjobb

2019-ben nálam a **Mo Dao Zu Shi 2.** évada egyértelműen maga mögé taszította a japán cuccokat, pedig azokból is jött nem is egy remek darab! A kínaiaknak ez a regényadaptációja egyszerűen mesteri, mind látványra, mind karakterekre és történetre... Persze még fut, és sajnos a 2. évad elég rövidre és kapkodósra sikerült, de még így is nagyon hatásos és érzelmes. Félelmetesen jó a

hangulata és a karakter-kapcsolatai, amit nagyon sok animéből hiányolok. Kedvenc látványom, openingem és endingem is innen került ki. Két számmal ezelőtt külön cikkben írtam róla (*AniMagazin 51. szám*), szóval most hagyjuk a donghuákat és haladjunk is tovább.

A „tényleges” animék közül nehéz választanom, mivel minden szezonból van valamilyen kedves emlék, a nyári pl. különösen erős mezőny volt. De ha azt nézem, melyik nagy kedvencemből jött esetleg új sorozat, akkor a **Fafner: Beyond** és az **El-Melloi** emelkedik ki.

A Fafner azért, mert eleve kedvenc mecha franchise-om, mindig óriási izgalommal várom, amikor kb. 5 évente újabb folytatás érkezik hozzá. Sajnos a Beyondnak még csak az első felét tudtuk

megnézni, mert Japánban moziban adták a részeket... De az a három epizód, ami eddig érkezett, ugyanazzal az igényességgel tálalja a történetet: gyönyörű látvány, menő akció, izgalmas folytatás, a karakterek pedig, mint egy nagy család, folyamatosan helyük van a rajongói szívünkben. Félttem attól, hogy a Soushival történt változások nem fognak tetszeni, de belevittek ezzel egy kis új színt a sztoriba. Nagyon várom, hogy a maradék 3 részt is kiadják BD-n (meg persze, hogy még sokáig folytassák... legalábbis addig mindenképp, amíg egy kielégítő zárást nem adnak nekünk!).

Az El-Melloi viszont messze nem az év legjobb animéje, sőt... egyszerű, krimis, fate-es..., de annyira egyedi színt visz az univerzumába, hiánypótló kiegészítés, ráadásul Waver Velvet karaktere

re annyira vonzó, hogy faltam minden epizódját a sorozatnak! Nagybetűs HANGULATA lett ennek is, és még az IskandarxWaver kapcsolatot is szépen érzékeltették. Az OP-ED páros csodás, több karakter is szerethető lett... szóval itt a helye a kedvenceim között!

Objektívebben nézve viszont a **Carole & Tuesday**-t mondanám az év legjobbjának, témájával és tálalási módjával is rendkívül üdítő, újító és aktuális lett. Imádtam, ahogy a jelenlegi zeneiparra, politikára és közösségi szintekre reflektál. Közben pedig bájos és könnyed szórakozás. Azt sajnálom csak, hogy original létére nem lett valamivel komolyabb, karaktereiben pedig mélyebb cucc... belefért volna pár újabb zenész epizódszereplő helyett...

Ami még tetszett

De ezeken túl is sok-sok szórakoztató darab volt. Például a **Kanata no Astra** kifejezetten nosztalgikus sci-finek tűnt a sablonos karaktereivel és végtelenül egyszerű sztorijával, de öröm volt nézni, ahogy ez a csapat, régi, jól bevált anime szereplők módjára szépen összefog és egyik kaland után a másikba keveredik. Imádtam, a debil humorával együtt, amire pár rész után már csak legyintett az ember, a végére pedig hangosan nevetett és jókat vigyorgott minden egyes karaktermomenten.

Aztán ott volt nekünk a **Sarazanmai**, Ikuhara új cucca, a mókás gay-kappákba bújtatott tinidráma, ami végig üdítő és látványos... benne van a rendező minden szeretnivaló kis hülyesége és óriási, már rég kitalált ötlete, mégsem tűnt kínos és gyerekes önlopásnak, mint szerencsétlen

Yurikumája. Varázslatos kis sorozat, amiben minden apró részletre érdemes figyelni, és aminek folyamatos ismétléseivel a sorozat végére sem fogunk tudni betelni, annyira mókás. Emellé pedig szépen, finoman ismét elgondolkodtató témákat bújttak a készítők. Szóval hajrá, annak, aki még nem látta, mert nagyon színes kis sorozat.

A **Kabukichou Sherlock** első fele is beszippantott színes-szagos detektív-rakugo sztorijával. Mókás és nagyon japános sorozat lett komolyabb sztori helyett, de így is képes átváltani izgalmas és drámai nyomozásba. Kíváncsian nézem tovább a részeket.

Bár több problémám is akadt velük, de tetszett még a **Given**, mint életszagú BL, a **Shingeki no Kyojin folytatása**, ami jól adaptálta a manga ezen részeit (ERURI-TIME), a **Piano no Mori foly-**

tatása, ami szép animációt érdemelt volna, és valamennyire a **Dororo** és a **Vinland Saga** is. Előbbi adaptálását félúton elrontották, utóbbi pedig egy színvonalas adaptáció lett, sokak szerint az év animéje, de valahogy én nem ájultam el ennyire a történetétől.

Legrosszabb

Ezt a bekezdést viszont nem fejteném ki, mivel egy az egyben Hirotakát ismételném vele (anime filmek tekintetében is). A **Boogiepop** és a **One Punch Man 2** elég nézhetetlenre sikerültek számomra is... Viszont ez a fentiek fényében egyáltalán nem rossz arány!

Többnyire tehát tartalmasra és szerethetőre sikerült a 2019-es év animefelhozatala, legalábbis mindig találtunk magunknak valami érdekeset, a stúdiók is megint egyre jobb műveket szednek elő, és működő original ötletekből sincs hiány. Így tovább 2020-ban, és továbbra is szemmel tartom a kínaiak felhozatalát is!

